

לכפרים קטנים וחוזר חלילה. והמצב היה, כאותו שלב, שקט. מתוח, אבל שקט.

כיבוש בית החולים

ראז, מרחוק, באחד המיגרשים הישנים של העיר, ראיתי קבוצה של נערות מתארגנות. כולן במיכנסיות ונעולות התעמלות, רובן כיסו באותו הזמן את פניהן בכופיות. אחת הנערות אחזה בידה יונה לבנה, שלצווארה היה קשור דגל פלסטיני קטן. אחרת החזיקה בדגל פלסטיני גדול יותר.

קבוצה של 20 נערות התארגנה בתוך דקות מעטות בלבד. הן התקבצו לגוש אדם ופנו אל אחד הרחובות הראשיים של רמאללה. הן צעקו סיסמות בקול והניפו את ידיהן כסימן וי. תושבי כים מקומיים העדיפו בשלב הזה שלא לעבור דרך אותו רחוב, אלא לעקוף אותו. ואם בכל זאת עברו משם, עשו זאת במהירות רבה.

כוח של צה"ל הגיב במהירות ובא למקום. חיילים זינקו מתוך הג'יפים הצבאיים והתחילו לרוץ לעבר קבוצת הנערות.

הנערות ניסו להפריח את היונה הלבנה באוויר, אך זו פירפרה בכנפיה ונפלה ארצה. ניסיונות נוספים נכשלו גם הם. החיילים רדפו אחרי הבחורות, אלה נסו לכל עבר והתפזרו.

חייל אחד חזר מאחת הסימטות כשהוא אחוז בידו את דגל פלסטיני, שהתנופף כמה רגעים קודם לכן בגאווה כי ראש ההפגנה. הוא גילגל אותו על הי

הפגנת התלמידות ברמאללה: דגלים פלסטיניים, אות וי היונה הלבנה לא הצליחה לשוף

הכביש, כשאחריהם משתרך תור ארוך של מכוניות. לעיתים הם נוסעים סתם כנסיעה אישית ביותר, לא נותנים לשום רכב לעקוף. פרובוקציה מקומית, חולפת, שאינה מגיעה לעימות ממשי, שאיש אינו מתערב בה, בעיקר לא צה"ל.

בדרך חזרה לירושלים נכנסנו לכפר אירם שמדרום לרמאללה. קומנדר קצבאי עמד בצד הדרך הראשית, ולידו שלושה חיילים, אחד מהם קציין. מרחוק רחוק, מאחורי חורשה וגדר, אבן, עמדה קבוצה של ילדים ונערים, ואלה נופפו בכמה דגלים פלסטיניים. הם צעקו וקראו קריאות.

קשה היה לשמוע אותם ממרחק כה גדול. כשהתחלתי לצלם את שלושת החיילים, רץ אלי אחד מהם והתחיל לצעוק בהיסטריה: "לא לצלם! לא לצלם!"

"למה?" שאלתי.

"ככה, את לא רואה שיש פה אירוע?"

"איזה אירוע?" תמהתי.

"יש כאן אירוע, ואנחנו מנסים להשתלט עליו!" השיב בהתרגשות.

"אבל אני לא רואה למה אתה מתכוון, אמרתי."

"תראי, יש שם הפגנה," אמר ונופף למרחק, "והם מחזיקים דגל אש"ף!"

הוסיף, תוך שהוא מטעים באופן מיוחד את המילה "אש"ף".

כמשך שעה ארוכה ירו החיילים בכל כמה דקות רימוני גז לעבר הנערים, אך אלה לא נרתעו והמשיכו לנופף בדגל הפלסטיני, תוך כדי קריאות לעבר החיילים.

למקום הובאה תיגבורת נוספת, וכל הכוח נע בשפיפה לעבר הגדר, שמאחוריה הסתתרו הנערים והילדים עם הדגל. החיילים ירו רימוני גז והתקדמו כמה מטרים בריצה. התכופפו, שוב ירו רימוני גז, ושוב התקדמו בחסותו כמה מטרים. ירו שם גם מטחים אחדים של כדורי גומי. אך הנערים מיאנו להתפזר, וריתקו אליהם את הכוח.

תוך כדי ניסיון הפיזור סיפרו לנו החיילים שרק זמן קצר קודם לכן חסמו הנערים את הכביש הראשי, וכי היה צו"ר לפזר אותם ולהרחיק אותם מן הפרעות.

כוח העוזר עזב, ושלושת החיילים המשיכו בניסיון לפזר את הנערים הצעירים.

שעות אחרי הצהריים התקדמו, וזה היה השלב לקבוע שיום כראמה הסתיים בניצחון רמאללה בלא אירועים מיוחדים.

סיכוב נוסף ברחובות העיר אישר קביעה זו, ואפשר היה לחזור הביתה בשלום.

צה"ל בסיוור ברחוב ברמאללה, והם מחזיקים בדגל אש"ף

ילד בן 3 עמד על מירפסת אחד הכיבים כשימטה צרה, עשה תנועת זיכור וצעק בקול רק וילדותי: "פיאל-א, יו ראל נל" (אש"ף, לא ישראל!). שעות היום חלפו במהירות. שום אי רוע משמעותי לא נרשם ביומני האירועים, הן של הצבא, הן של העיתונאים. מריפוע חלפה בכבישים הראשיים של רמאללה מכונית מתנחלים. חלקם דאגו להצמיד לשמשות המכונית מרבץ קה כתובה באנגלית: "טלוויזיה — עיתונות וזה", וקיוו שהיא תסייע בידם לנסוע בביטחה, מבלי שיחטפו מטר אכנים הנזרקות לעבר כל כלי רכב יש"ר אולי.

המתנחלים, כצעדים פרובוקטיביים מכוונים, נוסעים כאמצע כביש דו-מסלולי, והוסמים את התנועה. לעיתים הם נעצרים, ללא כל סיבה, כאמצע

בר השני של הכביש: "חכו, תיכף יביאו שניים" ותיכף, אחרי זמן קצר מאוד, הגיעו מבין התכיות שני חיילים חמושים עם שניים... היו אלה שני צמיגים. הם זרקו אותם בחצר של בית סמוך, וחזרו לעמדתם על הכביש הראשי בפתח הכניסה למתנה הפליטים.

"יש פה אירוע!"

סיכוב נוסף בשטח. סימטאות ריי קות. מחסומים אבנים שראו ימים טובים יותר. כבישים מפוחמים מצמיגי ריח של משי. הו שרוף מעורב בגשם. חיילי צה"ל מסתובבים אנה ואנה. התקלויות קטנות, עימותים עם החיילים, פיזור מהיר. ושוב שקט.

במהלך סיור חטוף ליד בית החולים ניגש למכונית חייל והסביר כי הוכרז על האיוור כעל שטח צבאי סגור, ולכן הצילום במקום נאסר. הוא אף הראה צו מתאים להודעתו, שבו נאמר כי תוקפו חל מה-19 במרס, והוא כולל את אזור רמאללה.

ליד מתנה הפליטים אל-אמערי, ש' מדרום לרמאללה, עמדה מכונית של שוקם. השקמיסט, בחור גדול-מידות שלבש חולצת טריקו אדומה בולטת, מיכנסיהאקי צבאיים, ושרובה היה תלוי ברישול על כתפו, נופף לעברנו בהתלהבות.

מבט אל תוך המחנה פנימה, שכניס תו חסמה עליידי הבית-כטון, גילה עשן צמיגים. ילדים קטנים התרוצצו ברחוב הראשי. השקמיסט המנופף צעק לנו מן הע

מוט, אחרי-כך פתח אותו, הביט בו ארוך כות, הראה אותו לחבריו, ושוב גילגל אותו על המוט. אחרי זמן ראיתי את החייל מחזיק בידו את המוט עירום מן הדגל.

אחרי שפזרה ההפגנה, אמר משהו שהנחיה לאותו יום היא להטריד את צה"ל הטרדות מקומיות, רבות ככל האפשר, וכי נראה שלא צפויות הפגנות גדולות-מימדים וסוערות. אולי, אמר, יותר מאוחר, אחרי הצהריים, יהיה ניסיון להשתלט על בית החולים.

בית החולים ברמאללה, "נכבש" על ידי צה"ל כיום השבת לפנות-בוקר, ומ' או שולטים בו החיילים. עמדה מוצבת על גג הבניין, ובה עומדים חיילים וצו"ר פים מלמעלה על המתרחש. חיילים נוספים נמצאים בכניסה לבית החולים, ובדקים כל מי שרוצה להיכנס פנימה.